“Contra l’elogi no hi ha defensa que valgui”
Núria Juanico / Núvol

Miquel Adam acaba de publicar la seva primera obra. Es tracta de *Torero d’hivern* (Edicions de 1984, 2015), un recull de relats que naveguen entre la realitat i la ficció i que estan plens de sentit de l’humor i ironia. Adam presentarà dissabte el llibre a LiberisLiber, la Fira d’Editorials Independents de Besalú. Per anar fent boca, conversem amb ell sobre la presentació, que farà al costat de l’escriptor Albert Forns.

Miquel Adam

Dissabte presentes *Torero d’hivern* a LiberisLiber amb Albert Forns. Per què l’has escollit a ell d’acompanyant?
Perquè coneix el llibre perfectament. L’ha vist parir, com qui diu. De fet, ell mateix va ajudar a parir-lo. Li vaig passar el manuscrit. Dies més tard em va enviar un correu que començava lloant els relats com un boig fanàtic. A mig correu hi comença a aparèixer de manera alarmant l’adversativa “però”. Ah! La primera part d’aquell correu fa ràbia, perquè contra l’elogi no hi ha defensa que valgui. La segona, en canvi, és un calbot rere un altre. La primera part del correu no calia. La segona va resultar essencial: sincera, demolidora i constructiva. És molt curiós, perquè sabia que un escriptor no té perspectiva enfront la seva pròpia obra, però ignorava que el fenomen fos tan accentuat.

A més, és un paio capaç d’aixecar-se a les vuit del matí d’un dissabte per anar amb mi a fer quilòmetres. Ens patim l’un a l’altre com a bons amics que som.

Forns va debutar en el món literari amb *Albert Serra (La novel·la, no el cineasta)*. Podem trobar-hi punts en comú amb *Torero d’hivern*? Quins?
Segur que sí. Tots dos ens enfrontem a l’autoficció, en els nostres llibrets, malgrat que de maneres —vull pensar— del tot diferents. També vull pensar que en el *Torero* hi ha

una veu ben definida. Reconeixible. En el llibre del Forns hi és. Compartim també un puntet de mala llet. I un sentit de l'humor equivalent. Els dos apareixem fent un paper estelar en el llibre de l'altre. Els dos ens fem aparèixer, sense cap rubor, a la coberta dels respectius llibres! I finalment, segons tinc entès, els dos maldem per fer-nos desaparèixer un dia o altre en el text.

Què diferencia els dos llibres?

Juguem a esports diferents. Ell corre maratons, i jo vaig ofegat per acabar els cent metres. O sigui, l'*Albert Serra* és novel·la. El *Torero* el conforma un conjunt de relats (que de vegades semblen reportatges, però i què?). Mira, una de les coses que més admiro del Forns i que més trobo a faltar en mi és la seva obsessió per a documentar-se. El Forns no és cap indocumentat, la qual cosa fa que llegint-lo s'aprengui molt sobre el tema que tracta. No em negaràs que és un valor afegit, oi? Jo només puc oferir al lector la meva estupefacció davant la vida.

En la presentació també parlareu de l'experiència de publicar el primer llibre. Per part teva, com ho has viscut?

Vols que te n'expliqui una de divertida? Estava treballant a la Setmana del Llibre. En un moment de descans, cometo el primer error com a autoret publicat: vaig a mirar si el llibre és a les paradetes de les llibreries. Segon error: no miro bé, i per tant no m'hi trobo. Tercer error: demano a veure si tenen el Torero-no-sé-què, com si el llibre no fos meu, saps? El llibreter suposo que estava fart de veure'm, perquè una de les meves feines és anar a llibreries. L'home somriu, burleta. Diu: "el *Torero d'hivern*? El *teu* llibre? Sí, home, el tenim aquí i allà".

Són aquests errors lamentables, els que jo temo. Mira que m'han explicat bestieses egòtiques dels autors. Mira que n'he vist fer. I malgrat tot, mal llamp, sóc el primer a cometre-les sense remissió. Així que, com ho visc, tot plegat? D'una manera molt boja i ambivalent. Vull pensar que no traspasso la frontera que separa l'alegria de la eufòria; la tristesa raonable de la decepció més absoluta. I no sé si me'n surto. (sí, sí que me'n surto).

Com hi ha influït la teva experiència a Edicions de 1984?

Deixa que et parli primer de la meva experiència com a lector. Treballar a 1984 m'ha obert la mirada d'una manera increïble: em llegeixo títols i autors que sé que no em llegiria si no fos per contracte, i oh sorpresa, la gran majoria m'agraden. Això és una lliçó de vida impagable. Veure els teus apriorismes i prejudicis desplomar-se davant la qualitat d'una obra per la que abans no donaries ni cinc. Ara sóc molt millor lector que abans.

Si parlem de la meva experiència amb el *Torero*, és innegable que la meva posició és estranya: treballo a la mateixa editorial que em publica. Vaig acceptar amb esportivitat des del primer moment les implicacions que aquest fet comporta: les coses bones i també les dolentes. Podria escriure'n una novel·la, de tot plegat. Per fortuna, a 1984 no ens l'agafem amb paper de fumar i el tio de premsa és el tio de premsa, i el tio del *Torero* és el tio del *Torero*. De nou a sis sóc el tio de premsa, i procuro fer la meva feina com sempre i ni hi penso, que el nom de la coberta del llibre és el meu. No et sabria dir si el *Torero* juga amb avantatge, pel que fa al seu ressò a la premsa (jo sóc cap de comunicació). Em sembla que ningú me l'ha tractat amb condescendència, que és una cosa que odio, la condescendència. Sí que et puc dir que durant el procés d'edició sí que hi ha jugat, amb avantatge: tenir la meva editora (Laura Baena) a la taula del costat ha estat molt entretingut i emocionant.

Creus que heu viscut de la mateixa manera l'experiència? En què us assembleu i en què us diferencieu?

Crec que el Forns l'ha viscut més plenament que jo. El meu jo-cap-de-premsa ha de vetllar perquè el llibre es mogui, que se'n senti a parlar. Això incomoda el meu jo-autor, que se sent embrutit. El Forns no crec que hagi patit aquesta patologia que m'afecta a mi, la de ser el malalt i al mateix temps ser el seu psiquiatre. Recordo els primers moments de treure el llibre (el meu). El Forns semblava estar més content que jo! No li agrairé mai prou, el seu entusiasme. Un entusiasme que jo, no sé perquè, no em puc permetre.

Al marge de tot plegat, el Forns va ser dissenyat per ser gros, i està prim. Jo vaig ser dissenyat per ser prim, i cada dia estic més gros.